

WIMPIE.



EEN VERTELLING

DOOR

J. L. F. DE LIEFDE

Geelink

NIJCKERK G. F. GALLENBACH.



„Nee,” herhaalde hij, „dat kind is een rijkelui's kind . . .” blz. 15

W I M P I E

VERTELD

DOOR

J. L. F. DE LIEFDE

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

Hij was nog maar een kleine jongen — vier jaar oud — en moest altijd om zeven uur naar bed. Zijn zusjes, Mies en Trudie, behoefden pas om acht uur, maar die waren ook ouder, acht en tien jaar.

O, als hij toch ook eens acht jaar was, want Moeder zei altijd: „acht jaar is acht uur naar bed.” Juist dat ééne uur, als hij al in zijn bedje lag en hij de zusjes nog beneden kon hooren spelen en praten, leek hem het prettigste van heel den dag. Hij had zich al menig keertje voorgenomen wakker te blijven, want hij was vreeselijk nieuwsgierig te weten wat ze in dat uurtje deden. Als hij wakker bleef, zou hij uit de klankjes, die hij opving, wel begrijpen welke spelletjes ze deden. Maar zoodra hij in zijn bedje lag en de dekens

lekker om hem toegestopt waren, werd hij zoo suf, dat hij vergat zijn oogjes open te houden. En als een kwartiertje, nadat ze hem toegedekt had, zijn moeder nog eens naar hem kwam kijken, lag Wimpie al te slapen en wist van niets meer.

Zijn ledikantje stond nog bij Moeder en Vader op de kamer; dat vond hij heel gezellig, want als hij 's morgens wakker werd, keek hij dadelijk in Moeders gezicht en was nooit alleen. Hij wist niet, wanneer Moeder en Vader naar bed gingen, want om zeven uur stond dat groote ledikant daar nog met de spreier keurig over heen en als hij 's morgens wakker werd of, wat maar zelden gebeurde, in den nacht eens riep, dan waren ze er altijd.

Maar eens op een avond drong een licht gestommel tot hem door en half in den sluimer nog, rekte hij zijn oogjes open. Daar stond Moeder bij de waschtafel in haar nachtjapon.

„Wat doe t u?” vroeg hij zeurig van slaperigheid.

„Ik ga naar bed, vent.”

Ineens was Wimpie klaar wakker. Hij ging

overeind in zijn bedje zitten en keek, de blauwe oogjes wijd open, helder rond. Nú wist hij het, wanneer Moeder naar bed ging en nu wilde hij ook alles er van zien.

„Hoe laat is het, Moek?”

„Elf uur, laat al, vind je niet?”

„Elf uur? Is dat al nacht?”

„Ja, voor groote menschen begint nu de nacht.”

Hij vond het heel merkwaardig Moeder naar bed te *zien* gaan. Elk beweginkje volgde hij met de oogen en hij kreeg ook nog een slokje water.

„Nu moet je even stil zijn, vent,” zei Moeder, toen ze met alles klaar was en Wim meende, dat ze in bed zou stappen.

Hij zag haar neerknielen voor den stoel, waarop haar kleeren lagen. Zoo bleef ze lang gebogen, de ellebogen op den stoel gesteund en het hoofd in de handen.

„Moeder bidt,” dacht Wimpie. Aldoor bleven zijn oogen rusten op de geknieelde gestalte in het wit. „Wat bad Moeder lang en veel.” Zijn oogjes stonden ernstig van grooten eerbied.

Aan tafel bad Vader altijd hardop voor hen allen. En als hij zelf naar bed ging bad Moeder voor *hem*, hij in zijn bedje geknield en Moeder er voor, maar dit was zoo héél anders. Zonder zich te verroeren bleef hij in zijn bedje overeind zitten. Rondom heen was het heel stil, ook in het gansche huis. En nu praatte Moeder tegen den Heer Jezus in den hemel, want bidden was spreken tegen den Heer, zei Vader. Onwillekeurig vouwde Wimpie ook de handjes, maar zijn oogen bleven op Moeder zien. Hij had moeder nog nooit zóó zien bidden, zoo heelemaal alleen en zoo in de stilte. Wat zou Moeder toch allemaal tegen den Heer zeggen?

De witte gestalte kwam overeind.

Met een schokje schrikte Wim op. Verwonderd keek zijn Moeder hem in 't kleine ronde gezichtje, dat nog ernstig stond van de eerbiedige gedachten over Moeders bidden. Toen zag ze ook zijn gevouwen handjes.

Ze kwam bij zijn bedje, boog zich diep over hem heen en drukte haar arm vast om zijn klein ruggetje. Toen gaf z'm een kus. „Nu gaan

we saampjes slapen, Moeder en jij, hè? Vader zit nog beneden te werken.”

Maar Wimpie gaf geen knikje van genoeglijke instemming met dat vertrouwelijk afspraakje en lei zich ook niet neer om ondergedekt te worden.

„Wat kan u lang bidden,” zei hij. „Wat bidt u allemaal? Kan ik het begrijpen?”

„O, Moeder heeft altijd zooveel te vragen en te zeggen aan den Heer. Of de Heer ons allen bewaren wil en ons wil helpen om voor alle menschen lief te zijn. En te doen, wat de Heer wil. En dan dankt Moeder den Heer ook voor alles wat we van Hem hebben gekregen.”

Wimpie's gezichtje stond nog aldoor heel ernstig. Veel gedachten over nieuwe dingen, die hij half begon te begrijpen, gingen in zijn klein hoofdje om. „Mies en Trudie bidden zelf, als ze naar bed gaan,” dacht hij hardop. Dat wist hij wel, Trudie had het hem verteld, maar gezegd, dat *hij* daar nog veel te klein voor was. „Zelf, net als u,” dacht hij verder tegen zijn moeder.

„Wou je ook liever zelf bidden?”

„Ja, Moes, zou God het goed vinden?”

„Dat geloof ik vast, want de Heer heeft gezegd, dat de kindertjes gerust bij Hem mochten komen.”

„Maar ik ben bang, dat ik niet altijd weet, hoe 't moet,” zei Wimpie, met zijn oogjes knippend van slaap.

„Weet je wat, vent! We zullen er morgen nog eens over praten en dan zal Moeder je een mooie geschiedenis vertellen, die echt gebeurd is. Iets over bidden. Nu moet je gaan slapen, het is heelemaal nacht.”

Wimpie liet zich achterover zakken, drukte zijn krullebol diep in het kussen en terwijl zijn Moeder de dekens stevig om zijn schouderdjes duffelde, vielen zijn oogjes al dicht. Morgen zou Moeder vertellen, vertellen . . . van . . . van . . . echt gebeurd.



Wimpie vond er heel wat om naar te kijken, blz. 11

II.

Den volgenden middag, toen Vader naar de fabriek was, en Trudie en Mies de deur uit waren gestapt naar school, zei Moeder: „Als we nu eens aan de geschiedenis begonnen.”

Wimpie's oogen straalden en zijn heele gezichtje straalde mee. Met een sprongetje was hij naast zijn Moeder op de canapé. Daar zat hij zoo graag in 't hoekje, stijf tegen Moeder aan, haar arm om hem heen; en dan maar stilletjes genieten. En nu zoo heerlijk met zijn beidjes alleen. Moeder vertelde alleen voor hem en dat zoo maar op een middag in de week en breide niet eens onder de hand.

„Het is al heel lang geleden gebeurd, al wel... ja, laat eens zien... al wel dertig jaar. En het is van een klein jongetje, nog niet zoo groot als jij. 't Was een lief jongetje, maar soms wel een beetje ondeugend. Hij bad ook nog niet alleen, maar 's avonds als zijn Moeder bad, net als je mij gisterenavond

zag doen, dan vroeg ze altijd: „Heer, wil u onzen kleinen Wim bewaren?”

„Hij heette net als ik.”

„Ja, en geen avond sloeg ze over dat te vragen.

Wim was natuurlijk veel te klein om op zich zelf te passen. Hij kwam nooit op straat dan met zijn moeder of de meid; want ze woonden in Amsterdam, een heel groote stad, en daar is het zoo druk, dat een kleine jongen licht een ongeluk zou krijgen. Maar in den tuin mocht hij wel alleen spelen. Aan de beide zijkanten van den tuin waren hooge muren van huizen, aan den achterkant een schutting met een poort, die altijd dicht zat.

Op een morgen, toen de kleine Wim weer in den tuin speelde, zag hij opeens, dat de poort door den wind heen en weer ging, een reet open en dan weer dicht. En meteen schoot de gedachte door zijn hoofdje: „Nu kan ik zien wat er achter de poort is.”

Altijd was de grendel er op, die veel te hoog zat voor zijn korte armpjes.

In blijde spanning duwde hij de zwarte

deur open en nu kon hij *zien*. Een lange, nauwe gang tusschen hooge vuile muren. Hé, dat viel tegen, wat was daar nu aan? Hij bleef toch nog even. Aan 't eind van de gang leek het héél licht van zonneshijn. Kijk, daar ging iemand voorbij, dwars door het smalle vakje licht aan het eind van het steegje. Weer een, weer, al weer. Wat leuk! Net zag je ze of ze waren al weer voorbij. Waar zouden ze allemaal blijven? Dat moest hij eens zien. Tusschen de muren was het donker en een beetje angstig keek hij omhoog. Heel, héél boven was de blauwe lucht. Toen stapte hij dapper de lange gang door en aan het eind zag hij ineens voor zich de ruime straat in het volle zonlicht. Het was er erg druk en Wimpie vond er heel wat om naar te kijken. Groentewagens, een groote sleeperskar met een sterk groot paard er voor, ook een paar kinderen en nog een klein bruin hondje, dat stoeiend met een grooten zwarten meeholde. Wat een genot om alleen op straat te zijn. Nu kon kleine Wim eens net doen, waar hij zin in had. Niet één keer hoorde hij de stem

van het kindermisje: „Kom Wim, geef me netjes een hand,” of, „Toe, loop nou door.” Hij kon over de stoepen loopen, blijven staan als iets moois voorbijkwam, zooals hij maar wou. En zoo stapte hij vrijmoedig verder, de straat uit en den hoek om. Telkens was er wat anders te zien. De menschen hadden het allemaal erg druk en letten niet op dat kleine kereltje. Hij hinderde niemand.

Maar toen hij al een paar straten verder was gedrenteld, kwam er toch iemand, die met bijzondere aandacht naar hem keek. Hij zag er snoezig uit met zijn blauwe muts op de blonde krullen. Als hij met Stien, het kindermisje, uitging, stootten de menschen op straat elkaar wel eens aan en fluisterden:

„Kijk, wat een mooi jongetje.” Och, het was zoo'n snoezig kereltje om te zien en Stien had een versje over hem:

„Krullehaartjes, blauwe oogjes,
Een putje in de kin
En mollige armpjes
Met kuiltjes er in.”

Nu kwam hem een vrouw op zij met een omslagdoek om. Eerst liep ze een poosje naast hem en keek hem alleen maar af en toe aan.

„Wat een lief gezichtje en heelemaal niet verlegen. Zoo leuk stapte hij in zijn eentje voort. Dat was iets voor haar.”

„Ben je zoo maar alleen uit wandelen, liefje?” vroeg ze, hem lachend aankijkend.

Dat was gewichtig om op straat aangesproken te worden!

„Ja, dat kan ik best,” zei Wimpie, zijn gezichtje vol belangstelling tot het vreemde vrouwtje opheffend.

„Dat geloof ik ook. Je bent een flinke dappere vent. Ik denk, dat je niet gauw bang bent, is 't wel?”

„Bang? Wel nee.” Wim vond het een aardig vrouwtje en liep naast haar voort nog een hoek om.

„Houd je van wat lekkers?” vroeg ze nu.

„Nou, of ik.”

„Van kersen?”

Kersen? Dat raadde ze net, het was het

lekkerste, wat hij kende. Ze stonden even stil en het vrouwtje haalde een zakje van onder haar doek. Wim gluurde er in. Hé ja, daar zag hij de glimmende roodbolletjes.

„Hier heb je er al vast een paar, maar op straat kunnen we niet zooveel kersen eten. Ga liever met me mee: Ik woon hier dicht bij, dan krijg je er nog meer.”

Wim smulde van zijn handjevol kersen. Nog meer, daar had hij zin in. Het vrouwtje wilde verder gaan, stak hem haar hand toe om hem door de drukke straten verder te leiden.

Opeens klonk daar achter hen een harde, booze mannenstem.

„Vrouw, waar ga jij met dat kind naar toe?”

Verschrikt keek Wimpie om. Een man stond vlak achter hem en andere menschen keken wat er gebeurde. Op eens werd hij bang. O, er was zeker wat ergs, want die man keek heel



boos. In angst keerde Wimpie zich om naar het vrouwtje, dat zoo lief voor hem was geweest, maar ze was al een heel eind van hem vandaan, liep zoo hard ze kon en sloeg een hoek om.

Daar stond hij alleen. Allemaal vreemde menschen kwamen om hem heen en de man, die zoo boos had geroepen, vlak bij hem.

„Nou maar, of je het goed hadt gezien,” zei een vrouw. En toen begon ze aan een andere vrouw uit te leggen: „Daar zit ik met m'n man voor het raam en ineens vliegt hij op. „Dat is daar niet in orde,” zei hij. Ik vraag nog: „Wat?” maar krijg niet eens antwoord. Hij was de deur al uit. Ik hem na. En of hij goed gezien had!”

„Dat past niet bij mekaar,” dacht ik, begon nu de man en zijn stem trilde wel eventjes. Wimpie keek hem aan. Hij zag er nu heelemaal niet boos meer uit. „Nee,” herhaalde hij, „dat kind is een rijkelui's kind en die vrouw was een kwaad, vuil wijf. Ik ken haar niet, maar ik kreeg maar zoo den inval: „Dat hoort niet bij mekaar.” En toen zag ik, dat ze hem met kersen meelokte.”

„Jammer, dat je de politie niet hebt ge-
waarschuwd, dan was ze wel in de gevangenis
gekomen.”

„Ja, dat had je moeten doen,” riepen de
anderen.

„Zoover gingen mijn gedachten niet,” zei
de man. „Ik dacht maar aan het kind. Dat
moest ik redden.”

Wimpie begreep niet alles, wat ze bepraat-
ten, maar dat woord *redden* maakte hem zoo
bang. Dat was toch, als er iets ergs gebeurde.
Hij had toch alleen maar kersen van die vrouw
gekregen. Zou ze hem in 't water hebben
willen gooien, dat hij *gered* moest worden?
O, wat werd het naar, alleen op straat te zijn.
En waar was nu de achterpoort? Niets dan
vreemde menschen en vreemde huizen. Nergens
de smalle gang en hun achterpoort. Hoe moest
hij loopen? Waar was zijn huis? Waar was
Moeder? Hij was zoo alleen en zoo bang.
Zijn lipje begon te trekken, zijn oogjes schoten
vol tranen en toen barstte hij in huilen uit.

„Het arme snoesje,” zei een vrouw en lei haar
hand op zijn hoofdje, hij voelde 't op zijn muts.

„Stil maar, m'n liefje, huil jij maar niet.”

„Zeker, je hebt hem gered, buurman. 't Scheelde weinig of hij was gestolen geweest, het stakkerdje. Wie weet, wat er van hem terecht was gekomen, als jij hem niet gered hadt.”

„Een bedelkind natuurlijk.”

„Misschien alle dagen slaag en weinig eten.”

Wimpie werd al angstiger. O, hij wou naar huis, naar zijn Moeder en Paatje.

„Ik wil naar Moeder toe,” klaagde hij.

„Hij heeft gelijk,” zei de vrouw van den redder. „Wat staan we hier allemaal te praten. Man, breng hem naar zijn huis.”

„Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan,” zei er een, maar de man, die Wimpie uit de handen van de slechte vrouw verlost had, kon wel verder raad schaffen.

„Huil maar niet, hoor ventje,” zei hij tegen Wim. Het klonk zoo goedig, dat het Wim een héél klein beetje troostte.

„Ik zal je weer bij je moeder brengen, hoor, maar dan moet je me eerst vertellen, hoe je heet.”

„Wimpie.”

De vrouwen lachten. „Zoek maar,” zei een.
„Hoe heet je nog meer?”

Wimpie keek bedremmeld, door zijn tranen heen den man aan. Hij wist niet meer.

„Je heet toch niet alleen Wimpie? Hoe heet je vader?”

„Vader heet Vader.”

„Ja dat is ook zoo, maar je hebt toch nog een naam. Heet je Wimpie van Galen, of Wimpie Bergsma?”

„Nee, zoo niet.”

„Hoe dan?”

„Wimpie.”

De menschen keken elkaar bezorgd aan.

De man zuchtte. Hoe moest hij het kind weer thuisbrengen?

Het is al zoo lang geleden gebeurd en toen waren er niet zooveel politieagenten als nu. Als er nu zooiets gebeurde, zou men gauw een politieagent te hulp roepen om Wimpie terecht te brengen. Verdwaalde kinderen worden onmiddellijk naar het politiebureau gebracht, maar toen ging het anders. Jongens en meisjes uit de buurt, waar het kind gevonden

was, gingen in een rij de straten doorloopen met het vondelingetje tusschen hen in. En dan riepen ze voortdurend: „Wie heeft er een kind verloren? Wie heeft er een kind verloren?” Al maar door op denzelfden toon. Aan den toon van het roepen kon je van verre al hooren, dat er een kind gevonden was, al verstond je niets van de woorden. Wie dan een kind kwijt was, luisterde scherp toe, of hij het geroep ook vernam en zoo kwamen de arme kindertjes weer thuis. Natuurlijk kregen de kinderen, die met hen hadden loopen roepen, geld tot belooning.

Wimpie moest nu ook zoo rondgeroepen worden. Maar de man, die hem gered had, wilde hem veel liever zelf thuisbrengen. „Kom,” zei hij, „ga jij maar eens met mij alleen mee.” Hij dacht, dat ventje wordt bang van al die vreemde menschen, die om hem heen staan.

„Wij gaan samen naar Moeder en Vader toe.”

Dat klonk kleinen Wim zoo heerlijk, dat hij vertrouwelijk zijn handje legde in de groote sterke hand van den man.

Ben je deze straat heelemaal doorgelopen?"

Wimpie keek rond. Het leek heel anders dan een poos geleden. De zon scheen niet meer en de groentekarren waren weg. De huizen kende hij niet terug. „Ik weet het niet,” bekende hij verlegen.

„Weet je dan ook, of je in een groot huis woont met een hoge stoep?"

„Niet met een hoge stoep.”

„O, zoo. En hoe heet die straat?"

„Wij wonen op een gracht en ik kijk met Moeder altijd naar de schuiten.”

De man lachte vergenoegd. Nu wist hij toch al iets. „En heet die gracht de Keizersgracht?"

„O, nee,” zei Wimpie. Hij vond den man heel dom. „Moeder zegt, dat die Singel heet.”

„Ah! zoo! Dat is mooi! Singel, juist. Nou maar, nu zal ik je wel thuis brengen.”

Wimpie voelde zich heel veilig bij die belofte. Het was een aardige man!

De man liep zich te bedenken. Het was een uitkomst, dat Wim hem dat had verteld. Nu zou hij die heele gracht met hem afloopen en bij elk huis vragen: „Woon je hier?" Maar

het Singel was vreeselijk lang en dan waren er natuurlijk twee kanten met huizen, aan weerszijden van het water één. Het zou wel meer dan een uur duren, die af te zoeken. Daarom begon hij nog maar eens met zijn klein vondelingetje te praten. „Ga je wel eens uit? Kom je wel eens bij andere menschen? Wonen er ook ooms en tantes van je in Amsterdam?” Allerlei vroeg hij.

„O, ja,” viel Wim ineens in en zijn gezichtje begon te stralen van blijdschap. „Bij een tante. En die bakt Amsterdamsche korstjes.”

„Wel, wel,” zei de man, „krijg je er wel eens een van haar?” Zie je, dat vroeg hij alleen maar om hem aan den praat te krijgen.

„Altijd, als ik met Stien er heenga.”

„En weet je ook waar die tante woont?”

Nu, dat wist Wim zoo best, want Stien ging er ook zoo graag heen en dan zei ze altijd: „Nu nog even naar het Koningsplein.”

„Ziezoo,” dacht de man, „nu kom ik er achter.” Het Koningsplein was dichtbij en daar kon hij veel gauwer komen dan het heele Singel af te loopen.

„En Tante heeft zoo'n mooie groene deur,”
babbelde Wimpie voort.

„Dan gaan wij samen naar Tante toe.”

Wim vond het een heerlijk vooruitzicht en hij had nu ook heelemaal niet meer het gevoel, dat er iets ergs met hem gebeurde. In vol vertrouwen en met verlangen naar de korstjes van Tante liep hij mee. Hij zou aan Tante vragen, of die aardige man er ook een kreeg. Ze waren er nu zeker gauw. O, ja, die huizen, waar ze nu langs kwamen, had hij wel meer gezien. Dat groote met die breede deur en dien winkel, waar hij met Stien zoo vaak voor mocht kij...

„O, Wimpie, Wimpie, ben je daar?” klonk het opeens.

Verschrikt keek Wim op. En voor hij over iets kon denken, of iets begreep zag hij zijn grooter zusje Jet op hem toeloopen zoo hard ze kon. Ze pakte hem heel stijf in haar armen en kuste hem al maar. „O, Wimpie, Wimpie, waar was je toch? We hebben zoo vreeselijk naar je gezocht. Je bent héél ondeugend geweest, zoo weg te loopen.”

Het was een vreemde morgen, vond Wimpie. Alles ging anders dan gewoon. Nu zei Jet, dat hij erg ondeugend was geweest en ze kuste hem zoo vaak als ze anders nooit deed. En weer kwam die angst over hem, dat er iets ergs gebeurde. Hij dacht niet meer over de lekkere Amsterdamsche korstjes van Tante op het Koningsplein, maar verlangde alleen *erg* naar Moeder, en naar zijn eigen huis.

De man wilde toch wel graag weten, waar of zijn beschermelingetje woonde en liep met hen mee. Onderweg moest hij natuurlijk vertellen, waar en hoe hij den kleinen weglooper had gevonden. Een paar straten behoefden ze maar door en toen waren ze op het Singel, vlak bij hun huis. Op een draf liep Jet van hen weg. Mevrouw stond op de stoep op den uitkijk. „Hij is er weer, hij is er weer,” riep Jet, opgetogen van vreugd, omdat haar broertje weer terecht was en zij hem had ontdekt.

Wim wrong zijn handje los uit de groote hand van den man en holde zoo hard hij maar kon op zijn huis af, in de open armen van zijn moeder.

O, o, wat was alles toch vreemd. Wim zag,

dat zijn moeder opeens begon te schreien en



hij voelde, toen ze hem tegen zich aandrukte, haar tranen op zijn gezichtje.

„Ik zal nooit weer ondeugend zijn en de

achterpoort uitgaan," fluisterde Wimpie. „Moet u niet huilen."

De man stond voor de stoep. Hij hoorde niet, wat Wim zijn Moeder beloofde, maar zag alles. Hij had zelf tranen in de oogen.

„Die man heeft hem gevonden," duidde Jet aan en Mevrouw wenkte hem. Nu moest hij binnenkomen en vertellen, hoe alles gegaan was.

„Och," zei Mevrouw, „God heeft onzen kleinen jongen bewaard, want wat heeft het lot van Wim aan een kleinigheid gehangen. Die vrouw had zeker plan om hem zijn eigen kleertjes uit te trekken en hem dan als een haveloos jongetje verkleed uit bedelen te sturen. Misschien hadden we ons kind nooit terug gekregen en was er een dief van hem gemaakt."

„Ja," stemde de man ernstig toe. „Ik kreeg zoo maar ineens de gedachte: „Die vrouw past niet bij dat kind, daar steekt wat achter."

„God zelf gaf je die gedachte in het hart," sprak Mevrouw en ze dacht daarbij aan haar gebed, dat ze elken avond voor haar kinderen bad: „Heer, wilt U onze kinderen bewaren?"

Nooit sloeg ze dat over. Ze bedankte den man hartelijk en wilde hem een belooning in geld geven voor zijn moeite. Ze zag wel aan zijn kleeren, dat hij maar een gewoon werkman was en dus wel geld zou kunnen gebruiken.

„Nee Mevrouw,” zei hij, „dank u wel. Ik ben zelf zoo blij, dat ik het kind heb mogen terechtbrengen, dat ik er niets voor hebben wil. Ik heb zelf ook kinderen, en ik weet wat het zou zijn, als er zoiets mee gebeurde.”

Tegen Wimpie zei hij lachend: „En jij nooit weer alleen uit wandelen gaan, baasje!” Hij knikte nog eens en ging weg.

Mevrouw hield op met vertellen en keek eens naar háár kleinen jongen, naast haar in het hoekje van de canapé. Zijn gezichtje stond heel ernstig en hij zuchtte diep.

„Hè, wat was dat mooi,” zei hij langzaam, want zijn gedachten waren nog aldoor bij het jongetje, dat net zoo heette als hij. „En Moeder, is het heusch, echt gebeurd?”

„Ja, vent, echt gebeurd, en die kleine Wim,

waarmee het gebeurd is, is nu al een groote man en heeft zelf kinderen. Hij weet nu natuurlijk ook, dat dat toen gebeurd is. En weet je, wat die kleine Wim, nadat hij gestolen was geworden, elken avond en elken morgen bad?"

„Nou Moeder?"

„Of de Heer hem bewaren wilde. En nu hij een groote man is, bidt hij dat nog altijd. Hij vraagt, of de Heer hem wil bewaren en zijn vrouw en kinderen, en zijn fabriek, want hij heeft een fabriek, net als Vader."

„Waarom lacht u?" vroeg Wim nieuwsgierig, want hij zag ineens zijn Moeder glimlachen tusschen het ernstige praten.

„Dat begrijp je misschien later nog wel eens."

Wim was erg nieuwsgierig, maar hoe hij vroeg, hij kwam er niet achter.

„Weet je, waarom ik je dat alles nu verteld heb?" ging Mevrouw voort. „Je vroeg, of je zelf bidden mocht en je was toch ook bang, dat je niet altijd zou weten, wàt. Tot nu toe hebben Moeder en Vader altijd voor je gebeden, of de Heer je bewaren wilde, maar

voortaan mag je het zelf ook bidden. Begrijp je wel goed, Wimke, je bewaren is op je passen. Je bent nog zoo klein en je kunt niet op jezelf passen, maar al was je al een man dan kon je dat nog niet. Groote menschen krijgen vaak ongelukken, waar ze niet voor hadden kunnen oppassen. En de Heer moet ons voor zóóveel dingen bewaren.”

„Ja,” zei Wimpie heel wijs; „dat we niet van de trap vallen of ziek worden, of.... gestolen worden.”

„Ja, maar voor nog véél meer. Al werd je geen enkel keertje ziek, en kreeg je nooit een ongeluk, dan kon het toch wel heel verkeerd met je gaan. Er is zooveel kwaad, dat we *doen*. Ik bedoel als we boos worden, brommen, of jokken.”

„Stout zijn,” zei Wimpie.

„Ja juist, stout zijn. Dat is nog erger dan ziek zijn. En het allermeest moet de Heer ons daarvoor bewaren. Want alle kwaad brengt ons verder van den Heer af.”

Wim keek met zijn groote oogen zijn moeder aan, zoo peinzend, alsof hij dat niet recht begreep.

„Kijk,” zei Mevrouw, „als je stout bent tegen Moeder, is het niet in orde tusschen ons beidjes, is 't wel? Al ben je met Moeder in dezelfde kamer, dan is er toch iets tusschen Moeder en jou. Je wilt Moeder niet in je oogjes laten kijken en je vraagt niets aan Moeder. Zoo komt, als we kwaad doen, dat kwaad ook tusschen den Heer en ons. Maar als je Moeder vraagt om het je te vergeven, dan komt alles weer terecht en wij zijn weer prettig met ons beidjes samen, hè vent? En zoo wil de Heer ook altijd de zonde vergeven en op ons blijven passen.”

Wimpie dacht met zijn kleine hoofdje nog dikwijls over de vertelling. Dan speelde hij met zijn kruiwagen, dan spande hij zijn paardje in, en dan ineens was hij weer met dat andere Wimpie bezig. Moeder zei, we mochten alles aan den Heer vertellen, wat we graag wilden en vragen of het mocht. Dat was elken dag anders, natuurlijk, want je wilde elken dag wat anders. Maar iederen dag zou hij vragen: „Lieve Heer, wilt U mij bewaren?” Dat bleef hetzelfde.

Toen ze den volgenden morgen aan het ontbijt zaten, werd er als altijd door Mijnheer hardop gebeden. Wimpie vouwde ook zijn handjes en sloot zijn oogjes. Hij lette nu ineens veel beter op, doordat hij zooveel over bidden gedacht had. Hij wou goed luisteren. En opeens, daar hoorde hij tusschen andere dingen, die Vader vroeg: „Heer, wilt Gij ons bewaren?”

Hij voelde zijn gezichtje heet worden en wou bijna zijn oogjes open doen om Moeder aan te zien. „Vader bad dat ook. Zou . . . Vader had een fabriek en . . . o, Vader heette ook Willem.”

„Amen,” hoorde hij en meteen sloeg hij de oogjes vragend naar zijn moeder op, zijn gezichtje één en al levendigheid en verlangen om te weten.

Hij durfde het bijna niet te zeggen.

„Ik geloof, dat je het geraden hebt,” zei Moeder lachend.

„Is het Vader?”

Mevrouw knikte.

Met gloeiende wangetjes stooft Wim naar zijn vader toe, sprong op zijn knie en drukte

de armpjes stijf om zijn hals. „O, Vadertje, *mijn* lieve Vadertje, wat ben ik blij, dat de Heer u bewaard heeft, anders was ik misschien niet uw jongetje en dan was u een dief.”

Mies en Trudie begrepen er niets van en zaten in stomme verbazing haar broertjes doen aan te zien, maar ze lachten niet om hem. Mies knipperde met de oogen, want ze werden zoo vochtig.

III.

Wims leventje ging heel kalmpjes voort, maar toen hij zes jaar was, kwam er een groote verandering. Hij ging naar school. Nu zag hij veel meer andere kinderen en speelde elken dag met hen. Soms lachten ze wel eens om hem in de klas en Wim begreep maar nooit waarom, want hij vond, dat hij niets geen malle dingen zei. Gelukkig lachte de meester hem nooit uit. Anders had hij geen

moed meer gehad om zijn vinger op te steken, als de meester iets vroeg. Hij zei alles maar net als thuis tegen Moeder, zooals het in zijn hoofdje opkwam.

Op een morgen in de bijbelsche-geschiedenissen praatte Meester met hen over bidden, want ze moesten het Onze Vader leeren.

„Ik bid ook elken avond hetzelfde,” zei Wim hardop in de klas.

„Daar heb je hem weer,” fluisterde een jongen in de hoogere klas naast hem. Wim hoorde 't wel, 't was Piet Geelink weer, die altijd om hem lachte. Wim kleurde en keek op zijn handen.

„Zoo?” vroeg Meester. „Er zijn ook dingen, die we elken dag opnieuw kunnen vragen.”

„Ja,” zei Wim; hij wou het Meester wel vertellen. Meester keek hem zoo prettig aan. En 't kon hem ook niets schelen of Piet lachte. Piet zijn Vader moest maar eens gestolen zijn geweest. Maar nooit, nooit zou hij dat aan Piet vertellen, want dan zou hij daar zeker ook om lachen. Wimke vond 't daarvoor een veel te mooie en veel te ernstige geschiedenis.

Het zou net zoo oneerbiedig zijn als lachen om bidden, want God had Vader bewaard. Nee, nee, hij vertelde het hem vast niet. „Ik bid altijd of de Heer mij bewaren wil,” zei hij. „Krijg je dan geen ongelukken?” vroeg Piet Geelink hardop met een onnoozel ernstig gezicht, alsof hij het meende.

Vóór de Meester kon antwoorden, zei Wim met groot vertrouwen: „Nee.”

„Dat is wel gemakkelijk,” fluisterde Piet tegen zijn buurman, maar zoo hard, dat Wim de woorden wel op moest vangen. „Dan kun je net doen wat je wilt, als je nooit ongelukken krijgt.”

„Piet, niet praten,” verbood de Meester. Toen vroeg hij nog iets aan de hoogere klas; of de Heere Jezus daarover nooit iets gezegd had. Ze moesten eens denken aan dien keer, toen de duivel den Heer meenam boven op den tempel. Veel vingers gingen omhoog en een jongen rabbelde heel vlug een antwoord, dat Wim maar half verstond. Toen ging de bel en moest het andere werk beginnen. Meester beloofde hier morgen nog meer over te ver-

tellen, want zooals Piet meende, was het ook niet.

Wimpie begreep er niets van. Dat van den Heer met den duivel op den tempel wist hij niet goed meer. „Zóó als Piet meent, is het ook niet,” zei Meester.

Maar de Meester had niet gehoord, wat die gefluisterd had en dat was toch wel waar. Dan kon je maar net doen wat je wou, de Heer was immers machtig om je altijd en overal te bewaren. Hoe zat het toch? Wimpie werd er heelemaal onrustig van. Was zijn gebed dan verkeerd? Dat kon toch niet, hij zou het Moeder eens vragen. Maar... telkens kwam het weer in hem op, wat Piet gespot had. Dat leek toch ook waar.

Ze moesten lezen en sommetjes maken, waarbij Wim al zijn gedachten noodig had. Zoo kwam hij weer tot kalmte en dacht niet meer aan zijn gebedje.

Om twaalf uur ging hij met de andere jongens mee. In een rijtje liepen ze op en slieden af en toe over de bevroren plassen.

„Heerlijk, gauw schaatsenrijden,” dacht Wim, hij had voor het eerst schaatsen dezen winter.

De melkboer had gezegd, als het nog een nacht vroom, zou het wel kunnen.

„Wie gaat er mee, wie gaat er mee?” klonk het opeens achter hen en toen stormde een troepje jongens langs hen heen. Piet was er ook bij.

„Waar ga jullie naar toe?”

„Naar 't ijs. Het houdt al.”

„Of we meegaan!” stemden de anderen toe en draafden hen achterna.

„Ik mag er niet op,” zei Wim. Vader had het gezegd.

„Dat komt er wat op aan, wij willen er ook niet doorzakken. Alleen maar kijken.”

Wimpie had er brandenden zin in. Kijken, of het morgen sterk genoeg zou zijn. De slotgrachten, die hielden altijd gauw. Hij liep mee en in een oogenblikje waren ze bij 't ijs. Kleine steenen lagen er al op.

„Hier heb ik een besten,” juichte een en sjarde aan een dikken kei om dien los te krijgen van den bevroren grond. Allen kwamen er omheen.

„Als het dien houdt, kunnen wij er ook wel op,” voorspelde Piet.

Daar kantelde de steen om. „Hij gaat, hij gaat,” jubelde het jongenskoor. Twee moesten hem tillen. „Eén, twee,” telden ze en huup . . . daar ging hij, plofte op het harde ijs neer. En . . . niet er door.

„Hoerah!”

„Of het houdt. Jongens wat een kei.”



Ze schuifelden dicht langs den lagen, met bochtjes uitgekabbelden grachtrand. Een paar stampten met één voet op het ijs, 't was zoo hard en gezond als 't maar kon. Nog eens gestampt, iets verder. Het andere been ook er op. 't Ging best, heel best. In een oogen-

blik waren de grootsten er al op en keken zegevierend naar de dreumesjes uit het poppenklasje, die nog op den kant aarzelden.

„Kom maar, wij zijn zwaarder dan jullie,” riep een.

Wat gleden ze leuk en het stond zoo dapper. Wim vond het vervelend aan den kant te staan. 't Ijs was mooi glad. Even voelen, éven maar met den neus van zijn schoen. Hè ja, wat prettig! Zou 't nu heusch gevaarlijk zijn er op te gaan? Ze liepen er al op te springen, de anderen, 't zag er toch heelemaal niet naar uit, dat ze er in zouden zakken. Hoe kon dat nou opeens gebeuren?

Met zijn voet reikte hij zoo ver mogelijk vooruit op het ijs en de andere kwam vanzelf achterna. Eigenlijk zonder dat hij er over dacht. Och ja, 't voelde heel veilig aan, 't kraakte niet eens. Hij was de achterste.

„Jij hoeft heelemaal niet bang te zijn,” sarde Piet Geerling tegen hem. Dezelfde spottoon als dien morgen in de bijbelsche-geschiedenisles. En opeens, door den klank van het zeggen, dacht Wimpie aan het bidden, — aan zijn

eigen gebedje van elken dag, of de Heer hem *bewaren* wilde. Plotseling stond zijn heele gezichtje in gloed. Zijn hartje bonsde. Zou hij het van avond weer mogen bidden, als hij zelf op gevaarlijk ijs ging? Vader had het verboden.

Met een haastigen sprong, alsof het ijs werkelijk onder hem stuk brak, was Wim weer terug op den wal.

„Kom jij niet?” riepen de jongens tegen hem.

„'k Mag niet van Vader.”

„Je durft niet, hou je maar groot! Je *durft* niet!”

„Nee, 'k mag niet,” beweerde Wim nog eens en sloeg den weg in naar huis. Hij moest ook op tijd thuis zijn. Na een poosje draafden de andere jongens hem achterop.

Dien avond zat Wim in de huiskamer te kleuren. Zijn Vader las de krant en Mevrouw naaide.

„'t Is toch vreeselijk,” zei Mijnheer uit de krant opkijkend. „Nauwelijks is er ijs, of er

verdrinken er. Nu weer drie jongens er doorgezakt en levenloos opgehaald. Ontzettend roekeloos.”

Wim boog zich diep over zijn kleurboek en verfdde heelemaal naast den man, waaraan hij bezig was.

En toen hij naar bed ging en zijn Vader den nachtkus gaf, fluisterde hij verlegen: „Paatje”

„Wat is 't, vent?”

„Ik ben ook op het ijs geweest.”

Verwonderd keek Mijnheer op. Hij vertrouwde er vast op, dat Wim daarin gehoorzaam was. „Dat spijt me erg,” zei hij tegen Wim.

„Hoe kwam je er zoo toe?”

En toen vertelde Wimke van den kei en het ijs, dat zoo lekker hard en glad was. En ook van Piet. Dat hij juist door het zeggen van Piet ineens gedacht had aan zijn gebedje en toen was teruggegaan.

„De Heer heeft je toch bewaard,” zei Mijnheer, Wim tegen zich aandrukkend. „Als we 't ècht meenen met onze vraag, of de Heer

ons bewaren wil, dan bewaart de Heer ons ook voor ongehoorzaamheid.”

Toen Wim naar bed ging, bad hij nog veel ernstiger. En vanzelf kwam het uit zijn hartje op, of de Heer hem „dat van het ijs” wilde vergeven, want, zei hij: „Ik ben er eigenlijk wel op geweest, mijn voeten waren er allebei op. En wilt U mij nu toch weer bewaren?”

Kleine Wim is nu een man geworden en heeft ook al een fabriek, net als zijn vader. Er is nooit gevaar voor hem geweest gestolen te worden, maar toch vraagt hij dagelijks, of de Heer hem bewaren wil. Hij vindt het elken dag nog heel noodig.
